

Sygn. akt: **VII K 25 / 16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016r

Sąd Rejonowy w Opolu – Wydział VII Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Adam Szokalski

Protokolant: Urszula Gajda

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu Magdaleny Dragon

po rozpoznaniu sprawy oskarżonego: J. Ś. (1) s. J. i B. z d. O. ur. (...) w N.

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył funkcjonariuszy Policji mł.asp.G. N. oraz sierż. A. T. (1) podczas przeprowadzania interwencji w ten sposób, że używał wobec w/w funkcjonariuszy słów powszechnie uznawanych za obelżywe, **Tj. o czyn z art. 226 § 1 Kk**

II. w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas przeprowadzonej interwencji groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Policji mł. asp. G. N., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, **Tj. o czyn z art. 190 § 1 Kk**

III. w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas przeprowadzonej interwencji groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Policji mł. asp. G. N., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, **Tj. o czyn z art. 190 § 1 Kk**

1. uznaje oskarżonego J. Ś. (1) winnym czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 226 § 1 Kk i za to przestępstwo na podstawie art. 226 § 1 Kk wymierza mu karę 3 / trzech / miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 35 § 1 Kk do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 / trzydziestu / godzin w stosunku miesięcznym.

2. uznaje oskarżonego J. Ś. (1) winnym czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, to jest ciągu przestępstw z art. 190 § 1 Kk w zw. z art. 91 § 1 Kk i za to na podstawie art. 190 § 1 Kk przy zast. art. 91 § 1 Kk wymierza mu karę 5 / pięciu / miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 35 § 1 Kk do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 / trzydziestu / godzin w stosunku miesięcznym.

3. na podstawie art. 86 § 1 i 3 Kk. przy zast. art. 91 § 2 Kk kary ograniczenia wolności orzeczone w pkt 1 i 2 sentencji wyroku łączy oskarżonemu i jako karę łączną wymierza mu karę 7 / siedmiu / miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 35 § 1 Kk do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 / trzydziestu / godzin w stosunku miesięcznym.

4. na podstawie art. 63 § 1 Kk. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w pkt 3 sentencji wyroku kary łącznej ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 14.10.2015r. do dnia 15.10.2015r.

5. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego J. Ś. (1) na rzecz pokrzywdzonych A. T. (1) i G. N. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwoty po 500 zł /pięćset/ złotych,

6. na podstawie art. 627 Kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę 210 zł.

Sygn. akt VII K 25/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ś. (1) w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważał funkcjonariuszy Policji mł.asp. G. N. oraz sierż. A. T. (1) podczas przeprowadzania interwencji w ten sposób, że używał wobec w/w funkcjonariuszy słów powszechnie uznawanych za obelżywe. Ponadto w tym samym miejscu i czasie to jest w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas przeprowadzonej interwencji groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Policji mł. asp. G. N., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia oraz w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas przeprowadzonej interwencji groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Policji mł. asp. G. N., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia. W dniu 14.10.2015r. w godz.6.00-14.00 funkcjonariusz Policji G. N. pełnił służbę patrolową wspólnie z A. T. (1). Około godz.7.35 z polecenia dyżurnego KP N. udali się do parku miejskiego w N. przy ul. (...) gdzie z rowie miał leżeć samochód. W/w po przyjeździe na miejsce zastali w rowie, który jest połączony z rzeką Ś., samochód osobowy m-ki O. (...) nr rej. (...)CU koloru moro. Pojazd ten leżał prawym boku, ale nie było widać uszkodzeń zewnętrznych tego pojazdu gdyż leżał w wodzie. Policjanci podali dyżurnemu numery rejestracyjne i ustalili, że właścicielem pojazdu jest J. Ś. (2) zam. N. ul. (...). Wolności 12/2. G. N. z A. T. (1) pojechali pod wskazany adres, gdzie zastali J. Ś. (2), który powiedział, że jest przekonany, iż jego samochód stoi przed domem, na co Policjanci wytłumaczyli w/w, że jego samochód jest w rowie, w parku miejskim. Wówczas J. Ś. (2) wsiadł z funkcjonariuszami do radiowozu i pojechał na miejsce zdarzenia. Przed wyjazdem został przebadany na zawartość alkoholu -wynik badania 0.00 mg/l. W/w przyjechali z nim na miejsce, gdzie w/w obejrzał samochód i podał Policjantom, że ktoś mu ten pojazd mógł ukraść, ale pojazd był pozamykany i nie było śladów kradzieży, więc właściciel stwierdził, że pojazdem mógł zabrać i kierować nim jego syn J. Ś. (1), który kilka dni temu przyjechał do jego mieszkania. J. Ś. (2) dzwonił na telefon komórkowy ale nikt nie odbierał. Policjanci pojechali pod wskazany adres, gdzie drzwi otworzyła kobieta A. B., wskazując, że J. Ś. (1) przebywa w jednym z pokoi. Policjanci weszli do tego pokoju, gdzie znany im osobiście J. Ś. (1) siedział schowany za wersalką. G. N. powiedział mu żeby wyszedł ponieważ go widać. Wówczas J. Ś. (1) wstał i zaczął iść w kierunku funkcjonariuszy Policji, a następnie podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważał funkcjonariuszy Policji mł.asp. G. N. oraz sierż. A. T. (1) podczas przeprowadzania interwencji w ten sposób, że używał wobec w/w funkcjonariuszy słów powszechnie uznawanych za obelżywe. J. Ś. (1) kierował wobec w/w w szczególności słowa: „..wypierdalać psy z mojego domu nie macie nakazu”. W trakcie powyższego w/w zaczął wymachiwać w kierunku Policjantów rękami. G. N. mówił w/w żeby ten się uspokoił i tłumaczył, że przyszli, żeby ustalić co się stało z samochodem jego ojca i czy kierował tym samochodem. J. Ś. (1) w dalszym ciągu mówił do przybyłych Policjantów „nie macie nakazu więc wypierdajcie” . W/w ponadto nie stosował się do poleceń funkcjonariuszy aby się uspokoił, próbował odepchnąć G. N. wyciągając w jego kierunku ręce, wobec czego Policjanci zastosowali środki przymusu bezpośredniego, chwytły obezwładniające oraz założyli J. Ś. (1) kajdanki na ręce do tyłu. Po założeniu kajdanek J. Ś. (1) powiedział do G. N.: „N. ty kurwo za to co mi zrobiłeś jak wyjdę to zabiję ciebie i twoją rodzinę, wiem dobrze gdzie mieszkasz”. Kiedy Policjanci wyprowadzali w/w, J. Ś. (1) mówił do nich ”nie wiecie z kim zadarliście .zapamiętajcie ten dzień” i cały czas wyzywał obu Policjantów: „wy kurwy, wy szmaty”. Ponadto J. Ś. (1) do A. T. (1) mówił jeszcze: „ty kurwo policyjna zapamiętaj ten dzień po tym wszystkim będziesz wyruchana w dupę”. J. Ś. (1) finalnie został doprowadzony do KP N. i osadzony w pomieszczeniu dla zatrzymanych. W KP N. J. Ś. (1) nadal mówił do G. N.: „wiem gdzie mieszkasz i cię zabiję, a za to, że w szedłeś do domu bez nakazu założę ci sprawę”

/ dowody: zeznania świadka G. N. k. 3 C, 67-68,

zeznania świadka A. T. (2) k. 11C, 66-67

protokoły badania trzeźwości k. 6,

protokół oględzin k. 15-17 /

J. Ś. (1) słuchany przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie groził ani nie znieważał Policjantów. Podniósł, że gdy Policjanci pojawili się u niego w domu, powiedział im że nie mają nakazu i co robią, i że on sobie tego nie życzy. Wskazał, iż gdy w/w wyprowadzali go z mieszkania to się zdenerwował, i wtedy przeklinał, ale ogólnie, a nie na policjantów. Do G. N. którego znał, powiedział, że go załatwi, ale chodziło mu o to, że złoży na niego zażalenie, a Policjantce w ogóle nie groził. Podał także, iż się zdenerwował, dodatkowo będą po wypiciu alkoholu. J. Ś. (1) był już karany sądownie.

/ dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 12-13, 28-31,

dane o karalności k. 18-22,

dane o osobie k. 24 /

Sąd zważył, co następuje

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony jest winny popełnienia przypisanych mu czynów. Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przeprowadzonego postępowania.

Ten materiał dowodowy pozwolił ustalić istotne okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia i odpowiedzialności oskarżonego.

W świetle zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, jak również w oparciu o pozostałe dowody, zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego co do zarzucanych mu czynów nie budzi, w ocenie Sądu, wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na nie budzących wątpliwości zeznaniach świadków- pokrzywdzonych, przesłuchanych do sprawy i zeznających na okoliczność przestępstw popełnionych przez tego oskarżonego i okoliczności związanych z powyższym tj. G. N. i A. T. (2).

Świadkowie ci, zeznawali w sposób wewnętrznie spójny i logiczny. Ich zeznania cechuje konsekwencja. Przesłuchiwani podawali dokładnie, szczerze, w sposób pełny i jasny okoliczności sprawy, które były im wiadome, o których wiedzieli, to jest w których uczestniczyli, widzieli lub słyszeli. Przesłuchani świadkowie zeznawali jedynie na temat okoliczności, im wiadomych. Sąd nie dopatrywał się w ich relacjach ewentualnych ubarwień, przekłamań lub próby rozbudowywania faktów przez dodawanie nieprawdziwych sytuacji. Świadkowie zeznawali szczerze o wiadomych im okolicznościach, nie zeznając o tym czego nie wiedzieli. Zeznania przesłuchanych świadków korespondują także z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, uzupełniając się z tymi dowodowymi, wzajemnie potwierdzając się i uwiarygodniając.

W ocenie Sądu dowody z zeznań wskazanych świadków oraz dowody z dokumentów w sposób jednoznaczny przesądzają o winie oskarżonego.

Świadkowie G. N. i A. T. (2) to funkcjonariusze Policji, którzy brali udział w interwencji u oskarżonego w stosunku do niego i następnych czynności z tym związanych, prowadzonych z w/w. Świadkowie ci, zatem przedstawili okoliczności przebiegu w/w interwencji, jej powodów oraz w zachowania się oskarżonego w trakcie powyższego, w tym w szczególności zachowania oskarżonego wobec nich jako pokrzywdzonych i także opisanego w zarzucie czynów w/w.

Świadkowie ci, zatem w sposób wyraźny wskazali na okoliczności świadczące na popełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu czynów karalnych. Przesłuchani świadkowie zeznawali przy tym w sposób precyzyjny, jasny, szczerzy oraz logiczny i spójny oraz korespondujący z innymi dowodami.

W zakresie wyjaśnień oskarżonego, Sąd nie dał wiary składanym przez niego wyjaśnieniom w zakresie nieprzyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów i kwestionowania sprawstwa i okoliczności ich popełnienia. Należy stwierdzić, że są całkowicie niewiarygodne. Przede wszystkim wersji przedstawionej przez oskarżonego nie potwierdzają żadne inne wiarygodne dowody, które pozostają z nimi wręcz w sprzeczności. Sąd nie dał zatem wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu, stanowią one bowiem tylko i wyłącznie przyjętą przez oskarżonego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione czyny. Należy zauważyć, iż wyjaśnienia oskarżonego, w których nie przyznaje się do popełniania zarzucanego mu czynu i przedstawia swoją odmienną wersję zdarzenia, nie znajduje potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodnym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Pozostają one w sprzeczności z dowodami, na których Sąd oparł poczynione ustalenia stanu faktycznego.

Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka A. B.. Zeznania w/w świadków pozostawały w sprzeczności z dowodami, którym Sąd dał wiary. Z uwagi na to, iż Sąd dał wiary dowodom przeciwnym uznając je za wiarygodne i w oparciu o nie budując ustalenia stanu faktycznego, Sąd dowody z zeznań w/w świadka, stwierdzające okoliczności przeciwstawne uznał za niewiarygodne i nieprawdziwe. Ponadto należy zauważyć, iż świadek miał interes aby zeznawać nieprawdę i wskazywać na okoliczności korzystne dla oskarżonego i w jego interesie. Świadek ten, to bowiem znajoma, była dziewczyna oskarżonego, tym samym osoba powiązana z oskarżonym. W/w osoba związana zatem z oskarżonym, miała interes w tym aby uniknąć on odpowiedzialności karnej za popełniony czyn i tym samym w interesie oskarżonego zeznawała nieprawdę. Ponadto świadek wskazał, że w czasie interwencji dodatkowo zajmowała się w innym pomieszczeniu mieszkania płaczącym głośno dzieckiem, co dodatkowo wpływać mogło na jej ocenę okoliczności i zdarzeń.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się również na materiale dowodowym w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych do sprawy. Dowody te, które wykorzystane zostały w ustaleniach stanu faktycznego w sprawie, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Korespondują one ze sobą, są spójne nie zawierają sprzeczności oraz korespondują z zeznaniami świadków w odpowiednim zakresie, którym Sąd dał wiary, jak również okoliczności, w których zostały sporządzone oraz osoby je sporządzające lub uczestniczące w czynnościach z nimi związanych, w pełni zasługują na wiarygodność. Brak jest jakichkolwiek zasadnych podstaw lub okoliczności, które wskazywałyby na niewiarygodność dowodów wykorzystanych przez Sąd. Nie zostały wskazane fakty, które podważałyby wykorzystywane i uznane przez Sąd za wiarygodne dowody z dokumentów i w oparciu, o które do okoliczności dowody te należałoby zdyskwalifikować.

Przy ustaleniach sprawy Sąd oparł się zatem także na dowodach w postaci danych o karności, w zakresie ustalenie poprzedniej karalności oskarżonego oraz danych o osobie w zakresie ustaleń sytuacji oskarżonego.

Nadmienić należy, iż jedną z elementarnych zasad procesu karnego, jest wyrażona w art. 7 kodeksu postępowania karnego zasada swobodnej oceny dowodów. Kierując się tą regułą Sąd rozważył wszystkie zgromadzone w sprawie dowody i na ich podstawie wysnuł wnioski dotyczące rozstrzygnięcia niniejszego procesu. Nie przekraczając, zatem zastrzeżonej mu ustawą swobody, ustalił stan faktyczny będący logiczną konsekwencją zgromadzonych dowodów. Ocena ta pozostając swobodną nie może być uznana za dowolną. Poczynione ustalenia faktyczne dają podstawę do niewątpliwego przyjęcia sprawstwa oskarżonego.

Zachowanie oskarżonego wyczerpało ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 226 § 1 kk oraz ciągu przestępstw z art. 190 § 1kk i art. 91 § 1 kk, albowiem w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych znieważył funkcjonariuszy Policji mł.asp. G. N. oraz sierż. A. T. (1) podczas przeprowadzania interwencji w ten sposób, że używał wobec w/w funkcjonariuszy słów powszechnie uznawanych za obelżywe. Ponadto w tym samym miejscu i czasie to jest w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas przeprowadzonej interwencji groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Policji mł. asp. G. N., która to groźba

wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia oraz w dniu 14 października 2015r. w N. przy ul. (...) podczas przeprowadzonej interwencji groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Policji mł. asp. G. N., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia.

Oskarżony w sposób niewątpliwy i jednoznaczny dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, albowiem bezsprzecznie wobec pokrzywdzonych – funkcjonariuszy Policji użył słów, wskazanych i ustalonych w stanie faktycznym, które są słowami powszechnie uznawanych za obelżywe i znieważył w/w oraz zostały wypowiedziane wobec w/w podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych Ponadto użył słów wobec Policjantów, które zawierały ewidentnie i bezsprzecznie element wypowiedzianej groźby karalnej. Tym samym z uwagi na wypowiedziane przez oskarżonego słowa, nie może budzić wątpliwości fakt, iż dopuścił się on popełnienia zarzucanych mu czynów

Wymierzając oskarżonemu karę za dokonane przestępstwa Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Uwzględniono zatem rodzaj naruszonego dobra, stopień szkodliwości społecznej czynu jak i zawinienie sprawcy. Nie budzi wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przedmiotowych występków w pełni świadomie i umyślnie.

Popełnione przez oskarżonego czyny przestępcze, charakteryzują się dużym stopniem społecznej szkodliwości. Na społeczną szkodliwość tego czynu ma wpływ fakt, iż skierował on swoje działanie przeciwko bardzo ważnemu i istotnemu dobru chronionemu prawem.

Do okoliczności negatywnych mających wpływ na rodzaj i wymiar kary zaliczyć należy pełną rozmyślność działania, świadomość co do bezprawności podejmowanych decyzji, wagę popełnionych czynów, sposób działania sprawcy, brak poszanowania dla przedstawicieli państwa, działania pod wpływem alkoholu i bez żadnego realnego powodu. Do okoliczności obciążających należy zaliczyć także uprzednią karalność oskarżonego.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności za popełnione czyny i karę łączną, miał zatem na uwadze stopień jego winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Sąd wziął też pod uwagę, że przestępcza działalność oskarżonego nie była epizodem jednorazowym.

Sąd wymierzając karę ograniczenia wolności w przyjętych wysokościach jak w wyroku, wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, jakie winna ona osiągnąć wobec oskarżonego oraz jej funkcję prewencyjną w stosunku do ogółu społeczeństwa.

W stosunku do oskarżonego Sąd mając na uwadze stopień zawinienia oskarżonego, rodzaj popełnionych przestępstw, zakres i sposób działania sprawcy, uprzednią karalność tego oskarżonego oraz pozostałe okoliczności wymienione wcześniej wpływające na wymiar kary, skazał w/w na karę określoną w wyroku za przypisane mu przestępstwa, na wymierzoną tam karę. Łagodniejsze potraktowanie oskarżonego nie wydaje się być w niniejszej sprawie możliwe.

W ocenie Sądu, mając na uwadze przesłanki wymiaru kary, taka kara jak w wyroku, jest w pełni adekwatna do powyższego. Z jednej strony nie jest ona zbyt surowa, z drugiej także zbyt łagodna. Kara wyższa przekraczałaby stopień zawinienia oraz nie odpowiadałaby przesłanką w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, jak również nie znalazłaby podstaw w adekwatności kary do popełnionego czynu, w tym jego społecznej szkodliwości. Z drugiej strony powyższe elementy nie pozwalały wymierzyć kary łagodniejszej.

Kara surowsza, wobec oskarżonego, z drugiej strony, przekraczałaby stopień winy. Należy zauważyć, iż pomimo naganności zachowania oskarżonego i dużej społecznej szkodliwości, nie spowodował on daleko idących negatywnych konsekwencji wobec pokrzywdzonych i innych negatywnych skutków. Zachowanie oskarżonego, pomimo że umyślne i celowe nie było jakimś zaplanowanym działaniem, czy też działaniem głębiej przemyślanym, a wynikało z sytuacji i nieprzemyślanego zachowania, dodatkowo opartego na wypitym alkoholu. W tej sytuacji wymierzona kara odpowiada w pełni stawianym przed nią celom, tak w zakresie prewencji szczególnej i będzie wystarczającą odpłatą i nauką

wobec oskarżonego za popełniony czyn, jak również w zakresie prewencji ogólnej i będzie w sposób należyty oddziaływać na społeczeństwo, w zakresie oddziaływania za pomocą kary w sferę poszanowania prawa, jak również poczucia sprawiedliwego działania państwa na gruncie reakcji i odpady za czyn przestępczy.

Wyrok wywiera również skutki w zakresie prewencji ogólnej, ma zatem oddziaływać na społeczeństwo. Dlatego też zdaniem Sądu wymierzone oskarżonemu kara spełnia powyższe zadanie, mając w szczególności na uwadze wagę tego rodzaju przestępstwa oraz ich negatywny odbiór społeczny, a także zagrożenie społeczne związane z ich popełnianiem.

Mając na uwadze, charakter popełnionych czynów, szkodę którą odnieśli pokrzywdzeni oraz wnioski złożone w trybie art. 46 § 1 kk, Sąd na podst. art. 46 § 1 kk orzekł na rzecz każdego z pokrzywdzonych tytułem zadośćuczynienia kwotę w wysokości wskazanej w wyroku. Sąd orzekając w/w środek w podanej kwocie miał na uwadze cele jakiegoś środka ten służy. Należy zauważyć, że obok elementów cywilistycznych, przedmiotowy środek ma charakter elementu karnego, realizujące stawiane przed prawem karnym cele, także w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Należy, zatem baczyć nad całością rozstrzygnięć karnych w aspekcie ich celów, na gruncie prawa karnego przez pryzmat oddziaływania kary i innych środków, przy uwzględnieniu okoliczności sprawy i zachowania oskarżonego. Ponadto należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie art. 46 § 1 kk wobec oskarżonego powinno mieć charakter szczególny, wyjątkowy i winno się go stosować z dużą ostrożnością i umiarem oraz w ograniczonym zakresie. Pokrzywdzeni to funkcjonariusze Policji, którzy stali się ofiarą przestępstw oskarżonego w związku z ich pracą i pełnionymi obowiązkami oraz podejmowanymi czynnościami. Tym samym już z uwagi na powyższe podlegają szczególnej wyjątkowej ochronie, a zachowanie oskarżonego wobec w/w znajduje swoje odzwierciedlenie oraz wyraz w zarzucanym mu czynie i tym samym rozszerzonej, dodatkowej i szczególnej penalizacji oraz karze. Dlatego też zachowanie oskarżonego, jest już w sposób specjalny piętnowane i karane, właśnie z uwagi na to, że skierowana zostało wobec pokrzywdzonych jako Policjantów, to jest osób szczególnie chronionych przez prawo. W tym kontekście dodatkowa ochrona i sankcje należy stosować z dużą ostrożnością i wyważeniem. Oskarżony bowiem z racji swojego zachowania wobec Policjantów, a nie innych osób, nie podlegających tej szczególnej ochronie jest karany. Ponadto to zachowanie oskarżonego przekłada się także na wymiar kary, która Sąd orzeka mając na uwadze okoliczności jej wymiaru, w tym także osoby pokrzywdzonych. Tym samym ewentualne zadośćuczynienia w sytuacji, gdy sam przepis ustawy karnej, w sposób szczególny chroni pokrzywdzonych oraz już penalizuje zachowanie oskarżonego wobec Policjantów, powinien mieć charakter wyjątkowy i to ewentualnie w bardzo ograniczonym zakresie i formie. Ponadto pokrzywdzeni wnosząc o zasądzenie zadośćuczynienia we wskazanej wysokości, w żaden sposób nie wykazali, nie udowodnili oraz nie uzasadnili takiej właśnie wysokości. Nie podali takich okoliczności zdarzenia, zachowania oskarżonego, lub skutków wynikających z jego słów, które w sposób jednoznaczny i przekonujący uzasadniałyby i wskazywały na kwoty jak we wnioskach. Tym samym, w ocenie Sądu, mając na uwadze powyższe, wskazane okoliczności, kwoty dochodzone w ramach art. 46 § 1 kk przez pokrzywdzonych nie zasługiwała na uwzględnienie, w wnioskowanych wysokościach.

Jednakże mając na uwadze słowa wypowiedziane przez oskarżonego wobec pokrzywdzonych, ich charakter, w ocenie Sądu należało zasądzić określone kwoty tytułem zadośćuczynienia, ale tylko i wyłącznie w wysokości przyjętej w wyroku. Kwota wyższa przekraczałaby okoliczności wymiaru tego środka, natomiast kwota niższa nie odpowiadałaby wyjątkowym słowom użytym wobec pokrzywdzonych, które ze swojej istoty, wagi oraz stopnia naganności, wymagały wyjątkowo, dodatkowego podkreślenia poprzez orzeczenie kwot zadośćuczynienia.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku, uznając iż orzeczona kara jest współmierna do stopnia szkodliwości społecznej tego czynu i stopnia zawinienia sprawy. Orzeczenie w przedmiocie opłat i kosztów postępowania uzasadnia wydanie wyroku skazującego wobec oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w wyroku.